

Hra s holí

Laura Gardner

Palčivá bolest mi vystřelovala do nohy při každém kroku. Rytmické ťuknutí se ozvalo po každém úderu hole o povrch schodu. Výtah přestal fungovat před dvěma týdny a správcem s bytem v přízemí, se zatím neobtěžoval někoho zavolat. Bydlím se svým spolubydlícím až nahoře a má to tady pět pater. Samozřejmě, že jsem si šla stěžovat. Dokonce několikrát, ale pokaždé mi s úšklebkem odvětil, že trocha pohybu nám neuškodí. Prý jsem mladá, nemám fňukat. Jasně, ale kolik dvacetiletých viděl s holí? Kvůli nemoci mám trvale poškozenou nohu. Při delším pohybu mě rozbolí jak čert.

Konečně jsem vystoupala nahoru, položila tašku s nákupem, a v ruce mi zacinkal objemný svazek klíčů. Ráda je mám barevné s mnoha přívěsky. Do bytu jsem spíše vpadla než vešla. S váhou na zdravé noze jsem zůstala chvíli opřená o zavřené dveře a rozdýchávala šubavou bolest v koleni.

„Niky? Už jsi tady?“ Ozvalo se z obýváku. Unaveně jsem si povzdechla a zavolala zpátky: „Jo, jo jsem. Pojď mi pomoci s tou taškou, dál to už netáhnu.“

Sam se objevil ve dveřích v pyžamu a s lízátkem v puse.

Vydala jsem se ke gauči, a cestou jsem si sundala kabát a odložila kabelku. „Co tak brzo v pyžamu? Jo a podal bys mi nanuka a čaj, prosímmm?“ Zamrkala jsem na něj.

Podíval se na mě jak kdybych byla antikrist: „Nanuk a čaj? To je ta nejdívnější kombinace, o které jsem kdy slyšel, ale jasně. A ne, jen jsem si zašpinil oblečení v práci, a už se mi nechtělo takhle večer brát si čistý.“ Zabouchl mrazák a přinesl mi zmrzlinu. Kuchyň byla propojená s obývákem a bylo z ní dokonce vidět na televizi.

„Jen opravdový genius si dokáže zašpinit oblečení při práci v ordinaci psychiatra.“

„Co na to říct, jsem plný překvapení.“

„Registruju.“ Zakousla jsem se do nanuka a zapnula televizi.

Chvíli jsem přecvakávala programy, než jsem se zarazila u zpráv.

Zrovna tam mluvili o nejnovější vraždě. Poslední dva měsíce sužoval Prahu sériový vrah. Policie neměla nejmenší poněť, kdo by to mohl být. Dokázal po sobě perfektně uklidit, a jediné, co po něm vždycky zbylo, byla fialová stužka. Měl na rukou krev patnácti mrtvých, teď už šestnácti.

„Úplnej psychopat,“ zašeptala jsem. Sam vzhlédl od pultu, kde připravoval večeri.

„Psychopat je psychologický termín. Spoustu lidí může být diagnostováno psychopatem.

Filmy z nich udělali vraždící maniaky. Psychopati sami o sobě ale nejsou o nic víc nebezpeční než normální lidi.“

Protočila jsem oči: „Omlouvám se, pane studente psychiatrie. Ranila jsem snad vaše city?“

„Budiž ti odpuštěno,“ usmál se sladce.

„Tobě nevadí, že někde tam venku pobíhá sériový vrah, co vraždí nevinné lidi?“

Zatvářil se dotčeně. „Samozřejmě, že mě to trápí. Za koho mě máš?!“ Položil přede mě na stolek špagety.

„Potrhlíku,“ zašklebila jsem se.

„Cvoku,“ zakroutil očima.

Druhý den byl stejný jako ten předešlý. Odpoledne jsem se vracela domů z práce. V listopadu slunce zapadá brzy, byla už tma, a jediné světlo mi poskytovaly pouliční lampy. Šla jsem

svižně, jak jen mi to nemocná noha dovolovala. „Říkali mu Purpurový vrah, kvůli té fialové stužce, co nechával na místě...“ honilo se mi hlavou. „Už jen kousíček, pár desítek metrů...“, opakovala jsem si v duchu. Noha mě bolela čím dál víc, a představa, že na mě v baráku čeká výšlap pěti pater, mi na náladě nepřidávalo.

Zpomalila jsem. U budovy mého bytu stálo několik policejních aut a hlouček čumilů. Policajti za páskou označující místo činu se je snažili rozehnat. Povedlo se mi probojovat se až dopředu.

„Slečno, je mi líto, ale dál vás pustit nemůžu.“, oznámil nekompromisním tónem jeden ze zástupců zákona.

„Vy to nechápete, já tady bydlím!“, osočila jsem se na muže v uniformě. Byla jsem vystresovaná. Co se tady, sakra, stalo?! Proč je tu policie! A proč mě nechtějí postit do mého vlastního bytu? Strážník si mě změřil přísným pohledem. „Počkejte tady,“ řekl a odkráčel. Úzkost ve mně narůstala. Někdo mě chytl za loket a já leknutím nadskočila. Byl to Sam.

„Same! Díky bohu, že jsi tady! Nevíš, co se děje?“ Nenechal mě to skoro ani doříct.

„Jde o toho vraha...“ Naklonil se ke mně a zašeptal, „Zabil našeho správce.“

Naskočila mi husí kůže. Znervóznil mě i způsob, jak ta slova zašeptal. Řekl to tak sladce, jako by si to užíval.

To už mě ale táhl pryč. Měla jsem, co dělat, abych mu stačila. S pohledem upřeným před sebe mi říkal: „Mluvil jsem s policií. Pro dnešek si máme najít místo na spaní jinde. S trochou štěstí nás do našeho bytu zítra pustí. Tvrdí, že tam nebylo místo vraždy, ale pouze nálezu. Přespíme u Bena s Marií, už jsem jim volal, počítají s tím.“

Ben s Marií byli vystresovaní a báli se o nás. Sam ochotně odpovídal na jejich otázky, ale já se o tom nechtěla bavit. Šla jsem si rovnou lehnout. V posteli jsem se dlouho převalovala a překrucovala, než jsem konečně usnula.

U Bena s Marií jsem spala ráda. Ben studoval na právníka a Marie byla hippie umělkyně. Ráno jsem byla schopná do sebe hodit jen hrnek kafe s Marií. Po zbytek dne jsem byla duchem úplně pryč z toho, co se stalo. Dobrou zprávou bylo, že nám policie oznámila, že se můžeme vrátit do našeho bytu.

~~bytu~~. Po cestě z oběda jsem se zastavila u stánku s novinami a jedny si koupila. Titulní stránce dominovala zpráva, že má policie portrét vraha. Pod nadpisem byl jeho kreslený portrét. Samova podobizna.

Domů jsem dorazila jako první. Máme pravidlo, že kdo přijde první, dělá večeři. Pustila jsem se proto do vaření. U toho mi běžel nějaký nesmyslný seriál. Nesmyslný, ale zábavný.

„Jsem doma!“, ozvalo se rozjařeně z chodby. „To byl zase den, to ti povím...“

„Dneska je k večeři losos,“ odpověděla jsem s úsměvem.

Vzal si talíř s jídlem a šli jsme si sednout na gauč. Byl to už takový zvyk. Uděláme večeři a jdeme si ji spolu sníst k televizi.

Než jsme dojedli, seriál skončil. Sam nenuceně vzal ovladač do ruky a začal přecvakávat programy. Zasekl se na hlavních zprávách, když jsem ho rázně zastavila s tím, že mě to zajímá.

Moderátorka zrovna mluvila o zhoršujícím se počasí a snížené viditelnosti. Sam dojedl a pohodlně se opřel. Znuděně se protáhl. „Nudím se, nemáš někoho, koho bych mohl...však víš.“ Několikrát naznačil bodání nožem. Šokovaně jsem se na něj podívala a reflexivně vypnula zvuk televize.

Na obrazovce se objevila podobizna vraha a vážná tvář moderátorky.

Polkla jsem. „To jsi ty?“ Zeptala jsem se se chvějícím se hlasem a ze všech sil se snažila, aby zněl klidně.

Sam zkoumavě pohlížel svou podobiznu na obrazovce.

„Ale ne!“ vyjekl najednou, „Jak mi mohli takhle zohavět nos! Já ty debily na kriminálce zabiju. Nic neudělej správně!“. Nadával. Začala jsem něco koktat.

„Chceš vědět, jak jsem to udělal!“, zeptal se, nadšený jako dítě o Vánocích. Nečekal na moji odpověď a rovnou to ze sebe vysypal: „Takže, na praxi jsem potají stopil pár prášků, umixoval parádní drink, a nabídnul ho našemu správci. Ten starej lakomec byl blahem bez sebe! Pak už stačila jen trocha zábavy s nožem, haha.“ Smál se jako by to byl nejlepší Silvestrovský vtip, co kdy slyšel.

Bezmyšlenkovitě jsem vstala, popadla hůl a belhala se ke dveřím. Co nejrychleji, jak jen to šlo. Daleko jsem se ale nedostala. Zastoupil mi cestu. Už se neusmíval, ale hlas měl pořád vlídný a přátelský.

„Ne, neboj se.“ Poklekl. „Tebe nechci zabít. Mám pro tebe návrh. Nechceš vraždit se mnou? Jen si to představ! Nůž a hůl! Vražedné duo!“ Oči mu zářily jak nadšenému štěněti. Byla jsem jako opařená.

Z jeho očí se vytratila něha a z hlasu přátelský tón. „Pokud se ke mně nechceš připojit, tak tě budu muset zabít.“ Řekl a pevně mě stiskl. Cítila jsem jeho ledový dotek. Musela jsem improvizovat.

„Samozřejmě, že se k tobě chci připojit. Jsme přece partneři, v dobrém i zlém,“ odvětila jsem, a doufala jsem, že dostatečně přesvědčivě.

Sam mě políbil. Vášnivě a dlouze. Pak se v křeči sesunul k zemi. Z krku mu vykukovala rukojeť švýcarského kapesního nožíku. Roztřeseně zvedl hlavu a naposledy se na mě zadíval očima, ze kterých rychle vyprchával život. Mísil se v nich šok, strach a překvapení. Chtěl ještě něco říct, ale z úst mu místo slov začala vytékat krev. Vytrhla nožik z jeho krku a sklonila jsem se těsně nad něj. „Promiň, Nožíku,“ řekla jsem sladce, „Hůl pracuje zásadně sama.“

.....

Seděla jsem v kupé rychlíku a pročítala článek o nové vraždě Purpurového vraha. Hlavní podezřelý byl nalezen mrtvý a vrah tedy nebyl stále dopaden. Občané města šileli strachem. „To je příšerné. Děsím se, kdy udeří příště,“ povzdechla si postarší dáma vedle mě. Soucitně jsem se na ni usmála, poklepala holí a dál si hrála se stužkou v kapse. Vrátila jsem se ke čtení o sobě samé. Za pár kilometrů nás na trati čekal dlouhý tunel, ledacos se mohlo stát.